

Tarp dviejų pasaulių: Didžiosios Britanijos šuolių į aukštį čempionė lietuviška širdimi

Didžiosios Britanijos šuolių į aukštį čempionė Gabrielle Garber gimė ir užaugo Didžiojoje Britanijoje, tačiau per mamą ir senelius ją sieja artimas ryšys su Lietuva. Šeima, lietuvių kalba, vasaros Lietuvoje, sportinė disciplina ir gebėjimas tikėti savimi yra svarbios jos gyvenimo bei sportinio kelio dalys. Šiame pokalbyje Gabrielle atvirai pasakoja apie savo lietuvišką tapatybę, tėvų įtaką, psichologinį pasirengimą šuoliui, traumas, svajones ir tai, ką jai reikštų vieną dieną stadione išvysti visą savo lietuvišką šeimą.

Gaila Narkevičienė

Sveikiname tapus Didžiosios Britanijos čempione! Kiekvieno sportininko kelyje būna lemtingų akimirkų. Žvelgdama atgal, kokį lūžio tašką išskirtumėte – tą momentą, kai iš talentingos jaunos šuolininkės tapote sportininke, kuri iš tiesų patikėjo, kad jos vieta yra tarp geriausių Didžiosios Britanijos atletų?

Ačiū! Didžiausias lūžis buvo pasitikėjimas savimi ir darbu, kurį įdėjau į šuolių į aukštį treniruotes. Šiais metais pradėjau geriau suprasti save ir savo sporto šaką. Įgytos žinios padėjo man geriau perprasti techninius šios rungties aspektus ir patikėti savimi. Tai man suteikė didžiulio pasitikėjimo!

England Athletics nuotr.

Gimėte ir užaugote Didžiojoje Britanijoje, o Jūsų mama Lina yra iš Lietuvos. Gyvenant tarp dviejų kultūrų, kurios lietuviško paveldo dalys Jums išliko svarbiausios? Ar kada nors jaučiate, kad priklausote abiem pasauliams?

Be abejo. Aš tikrai priklausau abiem pasauliams. Esu labai artima su savo mama, kuri yra lietuvė, ir su savo seneliais. Mano seneliai vis dar gyvena Lietuvoje, ir aš kasmet juos aplankau. Gimiau ir užaugau Didžiojoje Britanijoje, tačiau didžiuojuosi būdama lietuvė.

Vieni gražiausių mano prisiminimų yra iš vasarų, praleistų Lietuvoje. Valgydavau šviežią maistą, kurį seneliai užaugindavo savo darže, gamindavome tradicinius patiekalus, vakarais maudydavomės ežere, eidavome į pirtį, o žiemą voliodavomės sniege. Mokydavausi kalbos. Man visa tai labai patinka!

Gabrielle su mama Lina, tėčiu Styvenu, sesrimi Sofija | Asmeninio archyvo nuotr.

Kokį vaidmenį Jūsų gyvenime atliko lietuvių kalba? Ar vaikystėje ją girdėjote ir ja kalbėjote? Ką ji Jums reiškia šiandien? Ar ateityje norėtumėte dar geriau išmokti lietuviškai?

Lietuvių kalba man visada buvo pažįstama. Kai augau, mama su manimi visada kalbėdavo lietuviškai. Kai buvau visai maža, keletą mėnesių praleidau Lietuvoje, ir mama pasakojo, kad grįžau laisvai kalbėdama lietuviškai. Tačiau kadangi mano tėtis kalba angliškai, ilgainiui namuose visi pradėjome tarpusavyje kalbėti angliškai.

Lietuvių kalbą vis dar labai gerai suprantu, tačiau yra toks posakis: „Jei nenaudoji – prarandi.“ Norėčiau kalbėti laisviau. Dažnai prašau mamos su manimi kalbėti lietuviškai, kad galėčiau daugiau išmokti, nes man svarbu gebėti susikalbėti su seneliais, kurių anglų kalba nėra pati geriausia.

Tikrai norėčiau geriau kalbėti lietuviškai! Jei išmokčiau kalbėti šia kalba drąsiau ir užtikrinčiau, jausčiausi dar labiau susijusi su Lietuva.

Gabrielle su šeima | Asmeninio archyvo nuotr.

Ką Lietuva reiškia Jums asmeniškai? Kai išgirstate žodį „Lietuva“, koks pirmasis vaizdas, prisiminimas ar jausmas ateina į galvą?

Lietuva man pirmiausia primena šeimą. Ji man kelia pasididžiavimo ir laimės jausmą. Esu dėkinga, kad galėjau taip plačiai patirti Lietuvos kultūrą ir tą džiaugsmą, kurį šalis man suteikia.

Dažnai sakoma, kad čempionai formuojasi gerokai anksčiau, nei pirmą kartą užlipa ant apdovanojimų pakylos. Kokias didžiausias dovanas Jums suteikė tėvai – ne sporte, o gyvenime?

Mano tėvai yra nuostabūs. Žodžiais neįmanoma nusakyti, kaip stipriai jie mane suformavo.

Mama skyrė labai daug laiko tam, kad padėtų man geriau suprasti save ir pasaulį, kuriame gyvename. Ji išmokė mane į tai, kas vyksta aplinkui, pažvelgti iš kitos perspektyvos, ir dėl to mano gyvenimas tapo gražesnis. Ji padėjo man suprasti, kokie iš tiesų nuostabūs mes visi esame ir kad galime sukurti viską, ko norime. Viskas įmanoma… Ji išmokė mane tikėti.

Tėtis man suteikė visą savo meilę ir palaikymą. Tai viskas, apie ką galėčiau svajoti. Kad ir kokį kelią pasirinkčiau, jis visada buvo šalia. Jis pats yra buvęs profesionalus boksininkas, todėl supranta, kiek disciplinos reikia norint pasiekti aukščiausią lygį. Be jo nebūčiau ten, kur esu šiandien.

Šuolis į aukštį yra ypatinga rungtis, nes didžiausia kliūtis dažnai būna nematoma. Reikia ne tik peršokti kartelę, bet ir įveikti baimę, abejones bei spaudimą. Kas vyksta Jūsų mintyse tomis paskutinėmis akimirkomis prieš pradedant įsibėgėjimą?

Visų pirma, prieš ko nors imantis, reikia iš tikrųjų patikėti, kad gali tai padaryti. Kai patiki, ribų nebelieka.
Prieš šuolį daug vizualizuoju – mintyse pereinu per tobulą įsibėgėjimą, atsispyrimą ir patį šuolį. Šokdama stengiuosi viską daryti kuo paprasčiau, per daug negalvoti, o tiesiog pasitikėti savimi ir savo kūnu. Pasakau sau, ką noriu padaryti, ir tada einu bei tai padarau. Stengiuosi nekreipti dėmesio į prabėgančias mintis ir susitelkti tik į prieš mane esančią užduotį.

Asmeninio archyvo nuotr.

Už kiekvieno medalio slypi daugybė ankstyvų rytų, nusivylimų ir nesėkmių, kurių kiti žmonės dažnai nemato. Koks buvo sunkiausias Jūsų kelio etapas ir kas padėjo judėti pirmyn, kai sėkmė atrodė tolima?

Bėgant metams supratau, kad iš tiesų beveik niekas nevyksta tiksliai pagal planą. Gerai turėti planą ir padaryti viską, ką gali, kad jis išsipildytų, tačiau viskas niekada nebus visiškai taip, kaip įsivaizdavai – ir tai yra normalu.

Man svarbiausia žinoti, kad padariau viską, ką galėjau, jog tai, ko noriu, įvyktų. Visa kita jau nebe mano rankose. Sunkiausia mano kelio dalis neabejotinai buvo traumos. Prieš trejus metus per U20 Europos čempionatą Jeruzalėje susižeidžiau čiurną. Tai atrodė kaip didelis žingsnis atgal – negali treniruotis taip, kaip norėtum.

Tokiais laikotarpiais mane pirmyn veda žinojimas, kodėl užsiimu šiuo sportu. Kodėl apskritai pasirinkau tai daryti? Todėl, kad myliu kiekvieną jo dalį. Man patinka, kaip šis sportas leidžia jaustis, kaip padeda tvirtai stovėti ant žemės, išlikti disciplinuotai ir kiek daug džiaugsmo bei ramybės man suteikia. Jei ką nors darai todėl, kad tai myli, niekas tavęs nesustabdys.

Jei galėtumėte savaitei sustabdyti sportinį gyvenimą ir tiesiog būti Gabrielle – ne sportininke – kaip praleistumėte tą laiką Lietuvoje? Ar yra vietų, tradicijų, šeimos istorijų ar savo paveldo dalių, kurias norėtumėte geriau pažinti?

Norėčiau laiką Lietuvoje praleisti su savo šeima. Tiesiog būti dabarties akimirkoje…

Labai norėčiau aplankyti vietas, kuriose užaugo mano seneliai, sužinoti, kur jie susipažino, kaip anksčiau gyveno.
Man labai patinka klausytis žmonių ir jų istorijų, nes taip galiu juos geriau suprasti. Tačiau svarbiausia man yra būti su šeima. Būčiau visiškai laiminga tiesiog sėdėdama sode, apsupta artimųjų, ir skindama nuo krūmo šviežius agrastus.

Visame pasaulyje daug lietuviškų šaknų turinčių jaunų žmonių auga tarp skirtingų kalbų, kultūrų ir tapatybių. Ką jiems pasakytumėte apie ryšio su savo paveldu išsaugojimą ir kartu drąsą siekti didelių savo svajonių?

Skirtingos kultūros tavo gyvenime yra stiprybė. Gali didžiuotis tuo, kur gimei ir užaugai, ir kartu didžiuotis savo paveldu. Savo paveldą gali neštis su savimi ir tuo pat metu kurti savo paties kelią. Svarbu žinoti, iš kur esi kilęs, tačiau taip pat svarbu ir toliau būti savimi!

Gabrielle su šeima | Asmeninio archyvo nuotr.

Olimpinės žaidynės, pasaulio ir Europos čempionatai yra kiekvieno elitinio sportininko svajonė. Žvelgiant į ateitį, kas Jus labiausiai jaudina galvojant apie kitą karjeros etapą ir kokie tikslai kasdien skatina judėti pirmyn?

Apie savo svajones galvoju kiekvieną dieną. Žinau, ko noriu pasiekti per savo sportinę karjerą, ir žinau, kad tai tikrai įmanoma. Man patinka savo svajones paversti tikrove. Būtent tai rytais mane priverčia pakilti iš lovos ir skatina nesustoti.
Nekantrauju pamatyti, kur mane nuves ši sportinė kelionė. Tačiau viską darau žingsnis po žingsnio – stengiuosi išlikti sveika, būti kantri ir stebėti, kaip viskas klostysis toliau.

Ir pabaigai – įsivaizduokite, kad vieną dieną visa Jūsų lietuviška šeima sėdi stadione ir stebi, kaip ruošiatės lemiamam šuoliui. Prieš pradėdama įsibėgėjimą, ką norėtumėte, kad jie žinotų apie kelią, atvedusį Jus iki tos akimirkos? Ir ką Jums reikštų jų buvimas ten?

Tai, kad ten būtų mano lietuviška šeima, man reikštų labai daug. Jie yra mano

istorijos dalis. Prieš šuolį pažvelgčiau į savo šeimą ir jausčiau pasididžiavimą bei dėkingumą už visą jų meilę.

Būtų labai gera jausti, kad man pavyko visus suburti drauge. Norėčiau, kad jie žinotų, jog ši kelionė buvo ne vien apie patį šuolį, bet ir apie viską, kas mane atvedė iki tos akimirkos. O mano šeima yra labai svarbi viso to dalis.